

УДК 341.324(438:477.83/.86):351.87"1939/1945"

**ОРГАНІЗАЦІЯ ТА ДІЯЛЬНІСТЬ
ОКУПАЦІЙНИХ ОРГАНІВ ЮСТИЦІЇ
У ПОЛЬСЬКОМУ ГЕНЕРАЛЬНОМУ ГУБЕРНАТОРСТВІ
(1939–1945 РОКІВ)**

Л. Трепак

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Університетська, 1, Львів, Україна, 79000,
e-mail: march28d@icloud.com*

Розглянуто агресивну політику гітлерівської Німеччини щодо захоплення польських і українських земель у роки Другої світової війни. Така політика передбачала ліквідацію Польської держави, Радянського Союзу, а поляки і українці та інші народи мали бути частково знищені, а інші асимільовані. На українські і польські землі планували переселити німецьких колоністів. Ще більш жорстока, нелюдська політика гітлерівців стосувалася єврейського населення.

З метою проведення колонізаційної політики відбулося розчленування польських земель і утворено Польське генеральне губернаторство, що структурно поділялося на чотири дистрикти, яким підпорядковувалися місцеві органи влади, повна офіційна назва – генерал-губернаторство для окупованих польських земель (німецькою мовою Generalgouvernement für die besetzten polnischen Gebiete, польською мовою Generalne Gubernatorstwo dla okupowanych ziem polskich). Після початку радянсько-німецької війни 22 червня 1941 року до складу Генерального губернаторства було долучено п'ятий дистрикт Галичина, до якого увійшли українські землі, що належали до Львівської, Дрогобицької, Станіславської (Івано-Франківська) та Тернопільської областей УРСР. Проаналізовано процес створення у Генеральному губернаторстві органів юстиції, функції якого виконував головний відділ юстиції Генерального губернаторства та відділів юстиції у дистриктах Краків, Варшава, Люблін, Радом та Галичина. Висвітлено порядок призначення працівників органів юстиції у Генеральному губернаторстві та у дистриктах.

Ключові слова: Польська держава, дистрикт, юстиція, суд, Друга світова війна.

Друга світова війна розпочалася 1 вересня 1939 року нападом гітлерівської Німеччини на Польщу. Передумовою початку війни стало підписання 23 серпня 1939 року радянсько-німецького договору про ненапад, що отримав назву пакту Молотова–Ріббентропа, та таємним протоколом, що передбачав розподіл сфер впливу у Центральній-Східній Європі між сталінським Радянським Союзом та гітлерівською Німеччиною [1, с. 42–43].

Незважаючи на героїчний опір польської армії, у складі якої перебувало близько 200 тисяч українців, німецькі війська просувалися у глибину території Другої Речі Посполитої [4]. Уже 3 вересня 1939 року німецький посол у Москві нагадав про взяті зобов'язання щодо захоплення земель, передбачені радянсько-німецьким договором. Москва інформувала Берлін 14 вересня 1939 року, що займе територію етнічних українських та білоруських земель, згідно з таємним протоколом до пакту Молотова–Ріббентропа, лише після падіння Варшави. Це викликало обурення у німецького уряду і 17 вересня війська Радянського Союзу перейшли польсько-радянський кордон не зустрічаючи значного опору. Польському послу в Москві 17 вересня було вручено ноту, у якій йшлося, що Польська держава фактично перестала існувати «і радянський уряд змушений взяти під

захист території Західної України та Західної Білорусії» [2, с. 109]. Після чого 17 вересня 1939 року польський уряд і командування польської армії у районі Коломиї та Снятина перетнули кордон з Румунією, де були інтерновані [2, с. 120]. Командувач польської армії Е. Ридз-Смігли оголосив по радіо наказ – «з радянськими військами у бої не вступати». Польська армія фактично була розбита і лише окремі частини чинили опір. 22 вересня капітулювала Варшава, а 26–27 вересня спільними зусиллями радянських і німецьких військ у районі Мостиська була розгромлена 4-тисячна кінна група генерала В. Андерса. На початку жовтня майже повністю було ліквідовано опір польської армії. У процесі бойових дій загинуло близько 70 тисяч польських солдатів та офіцерів, багато зазнало поранень, у полон потрапили понад 500 тисяч (у Червоної Армії 250 тисяч). Втрати німецької армії понад 37 тисяч убитих і 30 тисяч поранених, Червоної Армії понад 1 139 убитих та 2 383 поранених [2, с. 118]. Понад 90 тисяч польських солдатів і офіцерів перейшли кордон з Румунією та Угорщиною, де пізніше взяли участь у війні на Західному фронті. 28 вересня 1939 року було підписано новий радянсько-німецький договір про дружбу і кордони, за якими кордон мав проходити річками Піса–Нарва–Буг–Сян. Чотири додаткові таємні протоколи вносили зміни у розподіл «сфер впливу» великих держав гітлерівської Німеччини та Радянського Союзу, за якими Литва і Фінляндія входили у сферу Радянського Союзу, а обидві сторони мали придушувати «польську агітацію». Доля захоплених у полон польських офіцерів та заарештованих органами НКВС у Західній Україні та Західній Білорусі працівників поліції була трагічною. Жандарми, державні чиновники були розстріляні як «контрреволюційні елементи» у Катині, Козельську, Старобельську, Осташкові, Харкові та інших концтаборах та тюрмах. Їх загальна кількість становила більше 22 тисяч осіб.

На польських землях, що увійшли до складу фашистської Німеччини розпочалася політика репресій та масового знищення мирного населення. Навесні 1940 року гітлерівські керівники розпочали створення на польських землях великих концентраційних таборів, призначених для утримування великих мас населення, військовополонених, осіб, призначених для знищення. Особливою жорстокістю вирізнялася гітлерівська політика стосовно євреїв. У планах гітлерівців було цілковите їх знищення «голокост». На основі декрету канцлера Німеччини Адольфа Гітлера 8 жовтня 1939 року «Про організацію адміністрації східних територій, приєднаних до Рейху», до Німеччини було приєднано Гданськ, Помор'я, Познанщина, Сілезія, частини Лодзького, Варшавського та Краківського воєводств. На цих територіях заснували два адміністративно-територіальні округи гітлерівської Німеччини (Reichsgau–Гданськ–Західна Прусія та Reichsgau Danzig–West-Preussen), де було створено гданський, квідзінський і бидгошський райони. У склад іншого округу (краю) Варти (Wartland) входили іновроцлавський, познанський і лодзький райони. У 1941 році створено Гірсько-Сілезьку провінцію із центром у місті Катовіце. Інші польські землі були приєднані до інших регіонів III Рейху – Східної Прусії та Сілезії. Після нападу Гітлера на Радянський Союз до Німеччини було долучено Білосточчину. Інші польські землі на основі декрету від 12 жовтня 1939 року «Про адміністрацію окупованих польських земель» увійшли до створеного Польського Генерального губернаторства. Генеральним губернатором був призначений член німецького уряду Ганс Франк. Польське Генеральне губернаторство не було частиною німецького Третього Рейху, від якого його відділяв кордон з власною адміністрацією і валютою. Польське генеральне губернаторство початково поділялося на чотири дистрикти – краківський, радомський, люблінський і варшавський.

Територія Східної Галичини у складі Львівської, Тернопільської, Станіславської (Івано-Франківської) та Дрогобицької областей увійшли до складу дистрикту Галичина, утвореного 1 серпня 1941 року. У складі дистрикту Галичина перебували землі, які тепер належать Республіці Польща. Цього ж дня дистрикт Галичина увійшла до Польського Генерального губернаторства на основі постанови Гітлера від 17 та 22 липня 1941 року і охоплювала колишні польські воєводства – Львівське, Тернопільське, Станіславське [3, с. 31]. Офіційними мовами дистрикту Галичина визначено німецьку, але дозволяли використовувати українську та польську. Остаточне приєднання дистрикту Галичина до складу Польського Генерального губернаторства відбулося 1 листопада 1941 року, коли губернатор Ляц повідомив про ліквідацію митного та поліцейського контролю між дистриктом Галичина та Генеральним губернаторством. Це звернення було опубліковано у місцевій пресі.

Наступним губернатором Галичини з березня 1942 року був призначений Отто Вехтер. Одним із основних чинників, який вплинув на приєднання Галичини до складу Польського генерального губернаторства був факт перебування краю протягом 1772–1918 років у складі Австрії та Австро-Угорщини, правонаступником якої себе проголосила гітлерівська Німеччина. Іншою причиною українські, польські та німецькі дослідники називають також економічний чинник [3, с. 26].

Галичина у планах гітлерівського керівництва мала бути заселена німцями, а українці переселені на схід. У промовах керівництва дистрикту Галичина ішлося про місцеве населення, та дуже рідко вживали назву українці. Греко-католицький священник отець Іван Гриньох у часопису «Ідея і чин» писав: «Українці не мали права на Україну, а їхні провідники годилися тільки до шибениці та в'язниці. [...] Ще не зник з очей жахливий кошмар енкаведизму, а вже встелює рідну землю схими жертвами найкращих синів України. [...] Починається період нової окупації. В парі з терором йде нещадна експлуатація України, Галичину – цю важливу частину української землі, насильно і брутално відривають від метрополії та приєднують у вигляді сміхотворного «дистрикту» до великонімецького рейху» [3, с. 44–45].

Структурно дистрикт Галичина поділявся на повіти (кройзе) та округи (бесірки): 1) Бережани (Бережани, Бучач, Підгайці); 2) Городенка (Городенка, Товмач); 3) Городок (Город, Яворів); 4) Дрогобич (Дрогобич); 5) Золочів (Золочів, Броди, Перемишляни); 6) Калуш (Долина, Калуш); 7) Камінка-Струмилова (Камінка-Струмилова, Радехів, Сокаль); 8) Коломия (Коломия, Косів, Снятин); 9) Львів – місто (німецька, єврейська, україно-польська дільниці); 10) Львів – повіт (Бібрка, Жовква, Львів – повіт); 11) Рава-Руська (Любачів, Рава-Руська); 12) Самбір (Самбір, Турка); 13) Станіслав (Делятин, Надвірна, Рогатин, Станіслав); 14) Судова Вишня (Мостиська, Рудки, Судова Вишня); 15) Стрий (Жидачів, Ходорів, Стрий); 16) Тернопіль (Скалат, Тернопіль, Требовля, Збараж) [4].

У квітні 1942 року в адміністративному поділі дистрикту Галичина відбулися зміни: у його складі перебувало 13, а пізніше 11 округів (крайстауптманшафтів): Бережани, Чортків, Дрогобич, Калуш, Львів – повіт, Рава-Руська, Самбір, Станіслав, Стрий, Тернопіль, Золочів. Було ліквідовано округи Городок і Городенка. Населення округу становило приблизно 120–160 тисяч жителів. Керували крайстауптманшафтами крайстауптмани (окружні старости) за допомогою ландкомісарів (повітові комісари). Округи поділялися на волосні громади, які об'єднували від 5 до 15 сіл (8–16 тисяч мешканців на чолі з волосними старшинами). Очоловали сільські громади громадські голови. Інститут волосних громад у Галичині не існував у період Австрії, Австро-Угорщини та Речі Посполитої, тому для його пропагування

проводили спеціальні курси. На цих курсах, що відбувалися у Львові, Тернополі та Станіславі до серпня 1942 року пройшли підготовку 811 волосних старшин, громадських секретарів. 31 липня 1943 року у дистрикті Галичина запроваджено міські та повітові комісаріати: міські – Борислав для округу, Дрогобич, комісаріати Станіслав, Коломия, Чортків, Тернопіль, Бережани, Рава-Руська. Повітові комісаріати для округу Львів – повіт – Жовква, Городок, Судова Вишня, Бібрка: для округу Самбір – Турка: для округу Стрий – Ходорів, Сколе, для округу Калуш – Долина, для округу Станіслав – Товмач, Надвірна, для округу Коломия – Городенка, Снятин, Косів, для округу Чортків – Бучач, Борщів, Заліщики, Копичинці, для округу Тернопіль – Теребовля, Скалат, Зборів, Збараж, для округу Золочів – Перемишляни, Броди, для округу Бережани – Рогатин, Підгайці, для округу Камінка-Струмилова – Радехів, Сокаль, для округу Рава-Руська – Любачів [3, с. 44].

У підпорядкуванні губернатора дистрикту «Галичина» перебували війська «СС, поліцайфюрер та шеф управління губернаторства, якому підпорядковувались адміністративні органи». Шеф управління губернаторства також керував президіальним бюро, чиновниками управління залізниці, пошти Сходу, відомствами та відділами внутрішнього управління, фінансовим, юридичним, господарським, продовольства, сільського господарства, лісового господарства, праці, пропаганди, науки та освіти, будівельним, контролю цін. Апарат крайзгаултмантафтів, управ, бецирків повторювали структуру уряду дистрикту, але в значно спрощеному вигляді [3, с. 44].

У дистрикті Галичина також існували органи місцевого самоврядування. Вони діяли на основі відповідних норм польського законодавства, яким послуговувалися Другої світової війни. На його підставі відбувалося об'єднання територіальних громад, за винятком міських громад. Створювалися сільські громади, а у межах колишніх окружних старостів – об'єднані територіальні громади. До повноважень органів місцевого самоврядування належала освіта, охорона здоров'я, будівництво, утримання шляхів та інші справи місцевого населення. Війтами і мерами міст (бургмістрами), сільськими старостами були українці.

Одночасно було запроваджено німецьку поліцейську систему. У Польському генеральному губернаторстві, куди приєднали українські землі (дистрикт Галичина), продовжувало діяти польське законодавство, яке використовували до початку Другої світової війни.

Після утворення Польського генерального губернаторства була розпочата робота з формування органів юстиції. У структурі уряду Генерального губернаторства питання юстиції входило до компетенції відділу юстиції який з 1 квітня 1941 року отримав назву головного відділу юстиції, якому підпорядковувалися відділи юстиції у дистриктах. Вони займалися адміністративним контролем над органами юстиції у Генеральному губернаторстві. Певні адміністративні повноваження у сфері юстиції також належали генеральному губернатору Гансу Франку, керівникам дистриктів, судів і прокуратури. 24 липня 1940 року керівник відділу юстиції генерального губернаторства видав роз'яснення, у якому встановлено повноваження та функції цього відділу. Німецькі та польські органи правосуддя і прокуратура мали здійснювати кореспонденцію з адміністрацією генерального губернаторства та дистриктів винятково за посередництва відділів юстиції [7, с. 269]. Вимоги щодо оформлення листів і юриспруденції було визначено в інституції відділу юстиції Генерального губернаторства від 20 листопада 1940 року, але набули чинності в повному обсязі тільки 1 квітня 1941 року. Ця інструкція була побудована на основі інструкцій міністра юстиції III Рейху від

18 грудня 1935 року. Формування органів юстиції розпочалося навесні 1940 року. Правовою основою стало розпорядження генерального губернатора від 8 травня 1940 року. Керівника відділу юстиції призначав та звільняв генеральний губернатор. Інших керівників відділу юстиції призначав та звільняв керівник уряду Генерального губернаторства. На виконання вищеназваних норм керівник уряду Генерального губернаторства Буглер видав розпорядження, за яким:

1) призначив керівників та заступників керівників відділів за поданням керівника апарату уряду;

2) призначав керівників відділу, їхніх заступників, референтів у структурі органів влади дистриктів за поданням керівників дистриктів та керівника апарату уряду.

Переведенням з одного відділу юстиції в інший займався керівник відділу кадрів за згодою керівників відділів юстиції відповідних дистриктів. Більшість керівників органів юстиції як і в німецьких судах та прокуратурі становили німці [7, с. 273]. У місцевих судах для польського і українського населення серед працівників переважали поляки та українці. Німецьких суддів, прокурорів та працівників органів юстиції скеровували на роботу у Польське генеральне губернаторство на підставі розпорядження міністра юстиції III Рейху і вони перебували в розпорядженні головного відділу юстиції Генерального губернаторства. Делегований працівник мав отримати дозвіл від поліції, а також кошти за транспортні витрати. Під час перебування на території Польського генерального губернаторства німецькі судді, прокурори та працівники органів юстиції підпорядковувалися органам влади Генерального губернаторства. Громадян III Рейху, що перебували у Польському генеральному губернаторстві, трактували як осіб, що володіли особливим статусом, на основі діючого у фашистській Німеччині права [7, с. 275]. У липні 1940 року керівник відділу юстиції в уряді Генерального губернаторства надіслав керівникам відділів юстиції дистриктів роз'яснення щодо порядку доплат для громадян III Рейху, які працювали в судах, прокуратурі та органах юстиції. Громадяни III Рейху переважно обіймали посади вищого та середнього щабля у системі окупаційних влад Польського генерального губернаторства. Німецькі працівники почали прибувати на окуповані польські землі вже 1 листопада 1939 року на підставі прохання генерального губернатора до міністра юстиції III Рейху. Оплата для громадян III Рейху та осіб німецького походження відбувалася на основі декрету міністра фінансів фашистської Німеччини від 9 травня 1940 року, що стосувався порядку фінансування органів влади Польського генерального губернаторства. Поряд із суддями та прокурорами у Польське генеральне губернаторство було відряджено також німецьких адвокатів. Вони з'явилися на окупованих польських землях вже у січні 1940 року. Адвокати могли виконувати свої обов'язки, керуючись розпорядженням міністра юстиції III Рейху про функціонування судових органів та прокуратури від 16 травня 1939 року. Адвокати, яких делегували у Генеральне губернаторство, отримували статус державного службовця і найчастіше виконували функції уповноважених суддів та прокурорів або займали високі посади в системі органів юстиції Генерального губернаторства. Вони також мали скласти присягу на основі німецького статуту про державну службу. Якщо така присяга не була прийнята на території III Рейху, то її складали у Польському генеральному губернаторстві. Керівник відділу юстиції Польського генерального губернаторства видав розпорядження, за яким судді і прокурори, що виконували свої повноваження у центрах дистриктів, мають складати присягу в присутності керівників відділів юстиції, а уповноважені судді і прокурори, які працюють у німецьких судах, отримали присягу у спеціальних судах і прокуратурах, що знаходилися в центрах дистриктів, в інших випадках – перед керівниками спеціальних судів. У випадках, коли функції уповно-

важених суддів і прокурорів виконували нотаріуси або помічники нотаріусів, що склали присягу на території III Рейху, вони повинні були скласти нову присягу у Польському генеральному губернаторстві на основі німецького статуту про державну службу [8, с. 105–131]. Діяльність адвокатів, які виконували функції уповноважених суддів регулювали нормативно-правові акти, що видані міністерством юстиції III Рейху. Міністр юстиції також встановлював додаткові оплати за кваліфікацію та вислугу років на підставі розпорядження міністерства фінансів III Рейху. У липні 1940 року у вищих німецьких судах у Польському генеральному губернаторстві присягу склали 95 суддів і прокурорів, 39 службовців вищого рангу, 13 службовців середньої ланки, 60 відряджених працівників і 85 інших працівників [5, с. 110–115]. Головною причиною недостатності кадрів, на думку професора Люблінського університету імені Марії Кюрі Анджее Вржунца, вказує на мобілізацію судді, прокурорів, адвокатів, до складу збройних сил та інших військових формувань фашистської Німеччини [8, с. 115–117]. Відділ юстиції Генерального губернаторства звернувся до органів влади III Рейху з проханням про погодження з ним питання призиву на військову службу прокурорів, суддів та працівників органів юстиції. Після початку німецько-радянської війни та створення дистрикту Галичина кадрове забезпечення судів, прокуратури та органів юстиції погіршилося ще більше.

Зокрема, у листопаді 1941 року у спеціальному суді в Кракові відбулися засідання у складі трьох суддів та одноособові засідання суду [6, с. 112–115]. Погана ситуація із забезпеченням суддівських і прокурорських кадрів призвела до того, що у дистрикті Галичина було створено лише спеціальні німецькі суди. Вищий німецький суд у Львові заснували тільки у 1942 році [5, с. 98–114]. Влітку 1942 року міністр юстиції вказував, що у штаті Головного відділу юстиції дистрикту Галичина працював 31 працівник, у вищих німецьких апеляційних судах – 226 осіб [7, с. 279].

Польське генеральне губернаторство було створено на частині польських земель унаслідок агресії гітлерівської Німеччини у роки Другої світової війни. Після початку німецько-радянської війни до складу Генерального губернаторства приєднано дистрикт Галичина, до якого увійшли території Східної Галичини. Метою гітлерівської Німеччини були знищення та асиміляція місцевого населення. Важливу роль у цьому контексті мали відігравати органи юстиції, суди, прокуратура, поліція.

Список використаних джерел

1. Кульчицький В. С., Настюк М., Тищик Б. Й., Глубіш М. Вхідження Галичини, Північної Буковини та Закарпаття до складу України (1939–1945). Дрогобич, 1995. 67 с.
2. Макачук В. Державно-територіальний статус західноукраїнських земель у період Другої світової війни (1939–1945 рр.). Київ, 2007. 368 с.
3. Офіцинський В. Дистрикт Галичина (1941–1944 рр.) історико-політичний нарис. Ужгород, 2001. 143 с.
4. Терлюк І. Я. Історія держави і права України: навчальний посібник. Київ, 2011. 944 с.
5. Madajczyk G. Polityka III Rzerzy w okupowanej Polsce. Warszawa, 1970. 420 s.
6. Weh A. Prawo Generalnego Gubernatorstwa w układzie rzeczowym z objaśnieniami i szczegółowym skorowidzem (wydanie trzecie). Kraków, 1941. 272 s.
7. Wrzyszc A. Okupacyjne sadownictwo niemieckie w generalnym gubernatorstwie 1939–1945. Organizacja i funkcjonowanie. Lublin: Wydawnictwo uniwersytetu Marii Curie-Sklodowskiej, 2008. 421 s.
8. Wrzyszc A. O organizacji okupacyjnego sadownictwa polskiego w Generalnym Gubernatorstwie w latach 1939–1945 // Zeszyty Majdanka. 1992. T. XIV. S. 113–125.

References

1. Kul'chyts'kyj, V. S., Nastiuk, M., Tyschuk, B. J., Hlubish, M. (1995). *Vkhodzhennia Halychyny, Pivnichnoi Bukovyny ta Zakarpattia do skladu Ukrainy (1939–1945)*. Drohobych.
2. Makarchuk, V. (2007). *Derzhavno-terytorial'nyj status zakhidnoukrains'kykh zemel' u period Druhoi svitovoi vijny (1939–1945 rr.)*. Kyiv.
3. Ofitsyns'kyj, V. (2001). *Dystrykt Halychyna (1941–1944 rr.) istoryko-politychnyj narys*. Uzhhorod.
4. Terliuk, I. Y. (2011). *Istoriia derzhavy i prava Ukrainy*. Kyiv.
5. Madajczyk, G. (1970). *Polityka III Rzerzy w okupowanej Polsce*. Warszawa.
6. Weh, A. (1941). *Prawo Generalnego Gubernatorstwa w ukladzie rzeczowym z objasnieniami i szczegotowym skorowidzem (wydanie trzecie)*, Kraków.
7. Wrzyszc, A. (2008). *Okupacyjne sadownictwo niemieckie w generalnym gubernatorstwie 1939–1945. Organizacja i funkcjonowanie*. Lublin: Wydawnictwo uniwersytetu Marii Curie-Sklodowskiej.
8. Wrzyszc, A. (1992). O organizacji okupacyjnego sadownictwa polskiego w Generalnym Gubernatorstwie w latach 1939–1945. *Zeszyty Majdanka*, XIV, 113–125.

Стаття: надійшла до редакції 01.03.2017

прийнята до друку 22.03.2017

**THE ORGANIZATION AND ACTIVITIES
OF OCCUPYING BODIES OF JUSTICE
IN THE POLISH GENERAL GOVERNORSHIP (1939–1945)**

L. Trepak

*Ivan Franko National University of Lviv,
1, Universytetska Str., Lviv, 79000, Ukraine,
e-mail: march28d@icloud.com*

The article shows the aggressive policy of Nazi Germany in capturing Polish and Ukrainian lands during the Second World War. This policy assumed the liquidation of the Polish state and the Soviet Union; the Polish, Ukrainian and the other countries had to be partially destroyed, while others had to be assimilated. German colonists had to be resettled on the Ukrainian and Polish lands. However, the politics of Nazis concerning the Jewish population was even crueler and not human.

The Second World War started on September 1, 1939, when Nazi Germany attacked Poland. The signing of the German-Soviet Non-Aggression Treaty (August 23, 1939) called the Molotov-Ribbentrop Pact and a Secret Protocol providing the distribution of the spheres of influence in Central and Eastern Europe between Stalin's Soviet Union and Nazi Germany was a prerequisite of the Second World War.

For the purpose of the colonization policy, the dismemberment of the Polish lands was performed, and the Polish General governorship was established, that was structurally divided into four districts which were subordinated by local authorities. When the war between Germany and the Soviet Union started on June 22, 1941, five districts of Galicia were included to the General governorship that were a part of Lviv, Drohobych, Stanislav (Ivano-Frankivsk) and Ternopil oblasts of the USSR. One of the main factors that influenced the inclusion of Galicia to the Polish General governorship was the fact that Galicia had been a part of Austria and Austria-Hungary during 1772–1918 and economic ties with Poland.

The article analyzes the process of establishing of the General governorship justice authorities, whose functions were performed by the Chief department of Justice of the General governorship and District departments of justice in Krakow, Warsaw, Lublin, Radom, and Galicia. The procedure of the appointment of officers of the justice authorities in the General governorship and districts was characterized.

The main Department of Justice had administrative control over the activities of the justice authorities in the districts. Certain administrative powers in the sphere of justice belonged to the General governor who was the representative of the government of Nazi Germany on the occupied Polish and Ukrainian lands.

Formation of the justice authorities in the General governorship began in May 1940. The Head of the Main Department of Justice was appointed and dismissed by the Governor General, and the governors of the districts appointed and dismissed officials in the district departments of Justice. The majority of workers of the justice authorities constituted the Germans.

Keywords: the Polish General governorship, justice authorities, courts, the Second World War.